

MICHAEL ASHER

FÉNIX

TALPRESS

MICHAEL ASHER

FÉNIX

TALPRESS

Copyright © 2000 by Michael Asher
Translation © 2008 by Dana Krejčová
Cover © 2008 by Milan Dubnický

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-293-8

Věnováno Buzzovi a Chumovi

PŘEDEHRA

KLÁŠTER SV. SAMUELA, OÁZA FAJJÚM, EGYPT, ZIMA 1995

Blížila se bouře. Ze safírové a ultramarínové oblohy, se šmouhami prachu barvy krve, táhnoucími se mezi pěnícími víry kupovité oblačnosti. Profesor Milič Andropov ve vzduchu cítil horký popel a zamračil se na supa, jenž se spustil dolů jako padající kámen a honem si našel úkryt ve větvích nejvyššího blahovičnicku. Profesor si vychutnával vítr a pokoušel se odhadnout, za jak dlouho bouře udeří. Nakonec neochotně přikázal zahradníkům, ať zavřou přívody vody. Zapálil si cigaretu a sledoval poslední kapky vody z hadic rozvádějících vodu mezi olivovníky, mandloně, fíkovníky, oleandry, bouganvileje a jasmíny v klášterní zahradě. *Zatracená bouřka*, pomyslel si. Za těch dvacet let od svého příchodu do Sv. Samuela viděl přerod kláštera z trosek v živoucí, prospívající náboženskou komunitu, a klíčem k té změně byla voda. Nechal vyvrtat studny do zvodní hluboko pod povrchem pouště, a když občas zapršelo, veškerou vodu ze střech a arkád sbíraly přivaděče. Navrhl rozvodný systém, takže v dobrém roce v místě panovala téměř dokonalá homeostáza – ekologův sen. Andropov znovu vzhlédl. Obloha mezitím potemněla a mračna se srazila v temnou hradbu visící nad klášterem jako obří spár. Zachvěl se. Byl to *ghibli* – obávaný jižní vítr, který dokázal oslepit člověka a sedřít lak z automobilu. Rostliny v klášterní zahradě se nevyvinuly na poušti a silný *ghibli* by mohl všechno zničit a zavlažovací práce vrátit zpět o několik týdnů. Upřel oči na supa vysoko na blahovičnicku. Pták připomínal hrbáče s pronikavým okem a jeho pohled opětoval jako zlá stará čarodějnice.

Profesor si pomyslel, že to je špatné znamení.

Ze zamyšlení ho vytrhlo pronikavé zakvílení. Hlavní bránou do kláštera vstupovalo procesí. Šeptající vítr honil na čtvercovém nádvoří prach a jemu se chvíli zdálo, že lidi přinesla bouře. Dokonce i na takovou dálku rozeznal beduíny nesoucí něco na provizorních nosítkách. Jejich strnulé, formální pohyby ukazovaly na pohřební průvod. Vzápětí se k Andropovovi přišoural klášterní laický medik Daúd – prošedivělý, věčně zamračený Kopt z Asjútu. „Profesore, pojdte, prosím! Rychle!“ vyhrkl. „Někdo je zraněný.“

U brány stálo pět či šest mrzutých beduínů ve špinavých *galábíjích* a s turbany pevně ovinutými kolem hlavy, aby jim je nestrhl vítr. Na nosítkách z provazů leželo cosi, co vypadalo jako ranec zakrvácených hadrů, z něhož trčela hlava chlapce – chlapce s krví ve vlasech, popelavě šedým obličejem a vytřeštěnýma očima. Žena v černém za nimi kvílela a ječela: „*Waladi! Ja waladi!*“ Můj syn! Můj syn!

„Sklapni už proboha, ženská!“ štěkl Andropov arabsky. „Na ošetřovnu! Okamžitě! Okamžitě!“

Daúd je odvedl do nemocnice a Andropov klusal za nimi a hledal v kapse klíč od operačního sálu. Ve Sv. Samuelovi nebyl trvale žádný lékař a patriarcha otec Grigori, který obvykle pečoval o nemocné, nebyl přítomen. Andropov původně studoval doktořinu, než přeseďlal na vědy o zemi, a třebaže nikdy sám nepraktikoval, viděl za svůj život dost nemocí a zranění, aby mohl v případě potřeby zaskočit jako medik. Poslal průvod do malé místnosti, kde se operovalo, a muži chlapce položili na stůl. Sám si rychle umyl ruce, navlékl si rukavice a přikázal Daúdu, ať připraví kapačku. Pak rozsvítil světlo. Beduín tlačící se kolem něj si cosi mumlali a žena blekotala. Popadl nejstaršího beduína za ruku.

„Odvedte odsud tu ženu!“ nakázal mu. „Ty – řekni mi, co se stalo. Ostatní – ven!“

Venku sílila bouře a tlačila na okno párajícími prsty. Když beduín odešel, Andropov odhrnul pokrývku. Z toho, co uviděl, se mu málem obrátil žaludek. Chlapec měl z poloviny těla staženou kůži a genitálie zmrzačené k nepoznání. Na nohou, pažích a ramenou měl šrámy tak hluboké, že na několika místech byly vidět pulsující tepny a konce zlámaných kostí. Dýchal přerývaně a třásl se, jak byl v šoku. Andropov se zhluboka nadechl a jemně pro-

hmatával ránu na stehně. Zprvu měl dojem, že zranění způsobila mačeta nebo sekera, ale při bližším pohledu si uvědomil, že rány jsou příliš zubaté – spíš jako by byly vyryté hráběmi.

„No?“ obrátil se na beduína, jenž zůstal.

Muž byl starý, s kůží jako vydělaná kozina, s dlouhým obličejem prohnutým jako měsíční srpek, s velkýma ušima a tak přihloup-lým výrazem, že musel být hraný. Zřejmě to byl vesnický náčelník, pravděpodobně patřil k jednomu z usazených kmenů, které se sice hlásí k beduínským předkům, avšak ve skutečnosti jsou z nich dnes rolníci. Andropov věděl, že mniši jimi opovrhují, protože jejich náboženství je směsicí islámu, pověřčivosti a čarodějnictví. Věděl, že mají vlastní šamany a do kláštera by nepřišli, kdyby chlapec nestál na prahu smrti. Beduín měl oči studené a nepřátel-ské jako ryba.

„Neviděl jsem to,“ řekl. „Nikdo tady to neviděl. Když jsme tam přišli, už krvácel.“ Zadíval se na podlahu. „Nejspíš velbloudí býk,“ dodal. „Je období páření. Postavíš se do cesty řídícímu velbloudí-mu býkovi a on tě roztrhá na kusy.“

„Kousnutí od velblouda jsem už viděl,“ poznamenal Andropov, „a tohle to není. U velbloudího kousnutí je vidět rozdrčená tkáň, a tady ne. Je to skoro... skoro jako kdyby ho potrhal levhart.“

„Tady žádní levharti nejsou,“ namítl stařec a podíval se na An-dropova. „Bývali, možná za časů mého děda, ale teď jenom rysové karakalové, a ti zmizí, jakmile ucítí *Bení Adam*.“

Andropov si muže znovu prohlédl a všiml si, že má za opaskem velký, umaštěný služební revolver. „Proč přinášíš do kláštera střel-né zbraně?“ vybuchl. „Copak nevíš, že to je boží místo?“

Beduínovi se na vrásčitém obličejí rozhostil chladný úsměv. „Vraždicího velbloudího býka vyřídíš jediným způsobem,“ pro-hlásil. „Kromě toho nikdy nevíš, kdy narazíš na nepřítele.“

Andropov se na něj chvíli díval. Zdejší kmeny byly propojené krevními mstami táhnoucími se po celá pokolení. Napadlo ho, jestli snad není za chlapcovým zraněním tohle. Aniž by věděl proč, vytrhl revolver muži z opasku a vyklopil bubínek. Byl naplněný stříbrnými kulkami. „Co je to?“ chtěl vědět. Jednu kulku vytáhl a podržel ji ve světle. „Stříbrné kulky? Daúde, co to má proboha všechno znamenat?“

Daúd se podíval na stříbrnou kulku a pak na hochovo zničené tělo. Do očí se mu vkradla panická hrůza. „Bůh nás ochraňuj před

ďáblem!“ vydechl a couvl od stolu. „Nedotýkej se ho, profesore! Tohle je práce ghúla.“

Andropov se na něj zamračil. „Ghúlové? Čáry máry?“ Rozzuřeně se obrátil ke starci. „Okamžitě mi pověz, co se tady děje,“ vyštěkl, „nebo zavolám policii.“

Stařec zbledl, pomalu kývl a upřel na Andropova vypoulené, od písku zarudlé oči. „No dobře,“ pravil. „Byl to ghúl. Bůh nás chraň před satanem! Ghúla zabijí jen stříbrné kulky.“

„Pohanská pověřčivost!“ prskl Andropov.

Stařec zvedl koutky úst v pokřiveném úsměvu, v němž předvedl zažloutlé zuby. Oči měl stále studené jako jehly. „Poznám dílo ghúla, když ho uvidím,“ podotkl. „Řekl jsi, že to není dílo velblouda – pravda, ale nebyl to ani levhart, karakal nebo hyena. Poblíž těla byly stopy – divné stopy. Muž, který kluka našel, viděl toho tvora utíkat do buše – chlupaté stvoření krácející vzpřímeně na ohnutých nohou. Vystopovali jsme ho do *chala* a byli bychom ho dostali, kdyby nepřišel *ghibli*.“

Andropov se zachvěl a otočil se ke starci zády. „Budiž. Počkej venku.“

Když se otevřely dveře, přišel závan jemného prachu a zakvívání větru. Chlapec tiše sténal a rychle mrkal. Když se dveře zavřely, Daúd se znovu zadíval na pacienta a couvl. „Nech ho, profesore. Ghúl je s ním. Když ví, že umírá, přejde na jiného.“

Andropov ho sjel pohledem. „Sklapni! Dej mi morfin – rychle!“

Kopt zašátral ve skleněné skříňce a vyňal sterilní stříkačku, jehlu a lahvičku čiré tekutiny. Profesor mu je sebral z chvějících se rukou, nasadil jehlu a mozolnatými prsty odlomil vršek lahvičky. Když naplnil stříkačku, podržel ji na světle a klepl do ní ukazovákem. Už chtěl zapíchnout jehlu chlapci do hýždě, když ten otevřel oči, začal se křečovitě svíjet a hlavou mlátil ze strany na stranu. Hřbetem ruky zachytil stříkačku a ta spadla na zem. Profesor ho podepřel a chlapec mu stiskl zápěstí se silou tonoucího. Hrůza v jeho očích byla tak děsivá, že profesor ucukl. „Co se stalo?“ zeptal se. „Co to bylo?“

Hoch upřel již nevidoucí oči na strop a pohnul nafialovělymi rty. „Ghúl!“ zachraptěl. „Ghúl!“

ČÁST I

**KÁHIRA,
EGYPT,
PROSINEC 1999**

KAPITOLA 1

*J*e mi jedno, co říkají, pomyslel jsem si, *ale hlava je na tělo moc malá.*

Vzhlédl jsem k nevyzpytatelné tváři nestvůry a zastínil si oči před jasnou září dopoledního slunce. Pocítil jsem slabý záchvěv vzrušení – vzrušení, které mě nikdy neopouštělo, byť jsem Velkou sfingu v Gíze viděl už mnohokrát. Mně socha vždycky připadala jako dílo mimozemské mentality a věděl jsem, proč ji Arabové nazývají Abú-l-Hol, „Otec hrůzy“. Její tvář je rámem bez rysů, tvář tvora číhajícího na pomezí reality a iluze – tvář tvaroměniče. Nebo jsem v ní možná viděl svou vlastní. Egyptologové tvrdí, že rysy patří Rachefovi, faraonovi ze 4. dynastie, jenž měl údajně postavit i druhou pyramidu opodál. Prý celý komplex v Gíze – tři velké pyramidy, šest malých, mastaby, jámy s bárkami a Sfingu – zbudovala jediná dynastie faraonů kolem poloviny 3. tisíciletí před Kristem a každý kousek skládačky je neoddělitelnou součástí logického celku. Něco – nazývejte to intuicí – mi říkalo, že Sfinga je mnohem starší, a i kdyby měla Rachefovou tvář, ještě to neznamená, že ji postavil on. Možná kdysi měla hlavu lví a Rachef ji prostě nechal přetesat k obrazu svému. Odborníci pochopitelně ostře nesouhlasí, ale já na odborníky nikdy moc nedal. Nějak mají vždycky vlastní tajné záměry.

Upravil jsem si baseballovou čapku, aby mi štítek stínil krk, a rukávem si otřel pot z čela. Na prosinec bylo neobvyklé horko a meteorologové sledovali silnou písečnou bouři, která podle nich za několik dní zasáhne i město. U pyramid pár lidí bylo – evropští a japonští turisté v kraťasech a slamácích a zvláštní zvědavá skupinka místních – ale rozhodně tu nebylo přeplněno. Cestou k prostoru kolem Sfingy jsem minul filmový štáb natáčející skupinku mužů ve špatně padnoucích trikotech, předvádějících pro nějaký televizní program aerobik. Všude jinde by to byly překrásné mladé nymfičky v kostýmech tak těsných, že by je do

nich museli nalít, ale tohle je Egypt a my se musíme spokojit s bříchatými zápasníky. Věděl jsem, že v tom pokračují i přes rostoucí vedro, protože jsem přes silné žulové stěny slyšel vlažný pokřik instruktora.

Mezi mumláním cizích hlasů jsem za sebou zaslechl kroky a okamžitě jsem věděl, že sem nepatří. Na turistu byly příliš těžké a odměřené – návštěvníci památek se tu pohybovali neuspěchaně. Instinkt mi prozradil, že kroky míří ke mně, a nenápadně jsem sáhl pod starou koženou vestu pro .380 Berettu v ramenním pouzdře umožňujícím rychlé tasení. Byla to jen opatrnost. Poslední, co jsem potřeboval, byla přestřelka před očima Sfingy, ale za těch pár let v oddělení zvláštního vyšetřování jsem si nějaké ty nepřátele nadělal a nemohl jsem si dovolit brát věci na lehkou váhu. Na žebrech mám jizvu z doby, kdy jsme v Nové Káhiře vrazili do pevnosti podlouníků a oni na nás čekali s raketami a bůhví jakým supermoderním svinstvem. Dost podlouníků se stále potulovalo po okolí a každý z nich měl dobrý důvod mě oddělat, kdyby dostal příležitost. Ale ještě než jsem se otočil, poznal jsem kroky plukovníka Hammudiho – odměřený krok, na nějž jsem si během let zvykl. Zastavil se vedle mě a úkosem se zadíval na Abú-l-Hola.

„Nedokážeš nechat tohle smetiště na pokoji, vid', Sammy?“ zeptal se tiše. „Ani když máš volno.“

Uchechl jsem se a pustil berettu. Opravdu *je* poněkud žalostné, když schopný mladý policejní poručík jako já nemá o volném dnu lepší zábavu než se chodit sám dívat na Sfingu. Ale neměl jsem ženu, děti, dívku ani společenský život mimo policii a kromě Hammudiho ani žádné přátele. Domovem mi byl spartánsky zařízený byt v jednom činžáku na Ródě. Podle některých lidí jsem poustevník, společensky neohrabaný, dokonce snad tajný gay, ale není to pravda. Prostě dokud nedokončím svou práci tady, tak to nebude jiné.

Usmál jsem se na plukovníka. „Polovina policejního rozpočtu jde na ochranu našeho slavného dědictví,“ odušil jsem, „takže by tu měl být aspoň jeden polda, který ví, co vlastně chráníme.“

Hammudi zabručel. „Naše slavný dědictví,“ zopakoval po mně a válel slova na jazyku, jako by se z nich snažil vycucát nějaký význam. Byl dobře o pětadvacet centimetrů vyšší než já – měřil přinejmenším metr devadesát – a na sobě měl vybledlý tmavý oblek, který musel být v tomhle horku jako drátěná košile. Líme-

ček bílé košile měl roztržený a kolem krku černou vázanku. Černé boty byly tolikrát leštěné, až byly pomalu prodřené. Ramena měl neuvěřitelně široká a věděl jsem, že to nejsou vycpávky. Hlavu měl kulatou, vlasy mu ustupovaly z čela a na spáncích šedivěly a obličej jako vytesaný ze žuly a tu kolébku protínajících se linek zdůrazňoval úhledně zastřižený knír. Tvářil se agresivně jako buldok.

„Jak jsi věděl, že jsem tady?“ zeptal jsem se.

„Říkej tomu empatie,“ opáčil Hammudi a mezi koutkem úst a levým okem se mu roztáhla krutá vráska.

Spolkl jsem hrubou odpověď. No dobře, Butrus Hammudi měl mnoho nadání, ale empatii bych mezi prvních deset rozhodně nezařadil. Pořád vedl oddělení zvláštního vyšetřování se stejnou železnou pěstí, díky níž si před lety jako seržant výsadkářů v Jemenu udělal jméno. Tehdy vedl oddíl zvaný Noční řezníci. Operovali v noci za nepřátelskými liniemi a jako trofeje nosili penisy svých obětí. Dnes mu bylo šedesát, pomalu se dostával do důchodového věku, ale stále čtyřikrát týdně posiloval a dokázal dát pořádnou ránu. Jednou jsem ho viděl vyřídít dva slizouny salvou ran pěstí, která je složila stejně jako ocelová kulka do hlavy. Při dopadu na maso vydávaly klouby jeho rukou zvuk jako výstřel. Empatie? *Bukra fil mišmiš*, pomyslel jsem si.

Hammudi se netrpělivě zakřenil, jako by sledoval mé mozkové pochody. „Před několika dny ses zmínil, že máš zpoždění s výletem do Gízy,“ dodal. „Tohle je za poslední týdny tvůj první volnej den, tak jsem uhádl, že budeš tady.“

To už bylo pravděpodobnější. „No, doufám, že je to čistě společenský,“ utrousil jsem, „protože, jak jsi říkal, dneska mám volno a za poslední tři měsíce pokaždý, když jsem měl volno, se něco vyvrabilo!“

Plukovník předvedl ponurý úsměv a z boční kapsy vytáhl splácnutý balíček cleopater. Jednu vytáhl, strčil si ji do úst a zapálil jednorázovým zapalovačem. Vyfoukl kouř a se zřejmým zájmem se zahleděl na přední tlapy Velké sfingy. „Nemá tam být stéla nebo něco?“ zeptal se.

Přimhouřil jsem oči před sluncem a pootočil si čapku. „Jo, od sud je vidět akorát vršek,“ vysvětloval jsem, „ale je celá odrolená a nečitelná. Nazývají ji snová stéla Thutmose IV., faraona osmnáctý dynastie, který vládl před kacířem Achnatonem.“

Hammudi zvedl obočí a vychrlil dým. „Achnaton!“ prskl. „Ten má zřejmě svůj ošklivý čumák úplně všude.“

„Jasně, ale nebyli zrovna kamarádi. Vypráví se, že jednou v noci se Thutmose složil pod hlavu Velký sfingy a snil o tom, že se stane faraonem. Něco jako sen, že vyhraješ v loterii. Každopádně se on faraonem *stal* a nechal mezi tlapy vlepit stélu na oslavu toho snu. Legrační je, že za jeho časů byla Sfinga napůl zasypaná pískem – čouhala jí z něj jenom hlava. Podle stély ji nechal celou vykopat, ale nikdo neví proč.“

Hammudi vyfoukl dým a chvíli přemýšlel. „Je tu větší horko než v pekle,“ zabručel. „Pojďme si dát sodovku.“

Kývl jsem. Nemusel mě přemlouvat dvakrát. Zírání na Velkou beznosku už mi stejně lezlo na nervy.

Klopýtali jsme přes údolní chrám s velkými sloupy a architrávy, ohýbajícími sluneční světlo do bloků světla a stínu. Zastavili jsme se na ostrůvku stínu a Hammudi típl cigaretu. Oba jsme byli vděční za chvilkovou úlevu od vedra. „Šílené horko,“ poznamenal Hammudi. „Během několika dní prý udeří bouře.“

Zavěťřil jsem. „Mýlí se,“ utrousil jsem. „Bude tu zítra.“

„Proč vlastně nevedeš meteorologický úřad?“ uchechtl se Hammudi.

Pokrčil jsem rameny a přešel rukou po masivním vápencovém kvádru chrámu. Jako vždycky jsem žasl nad tím, jak je obrovský. Dva chrámy u nohou Sfingy – zádušní chrám a tento, údolní chrám – mají na výšku pouhých třináct metrů a nepřitahují zdaleka takovou pozornost jako mnohem působivější pyramidy opodál, a přece jsou skutečným divem stavebnictví. „Víš, že tyhle kvádry vytěžili přímo z jámy kolem Sfingy?“ obrátil jsem se na Hammudiho.

„Ne,“ přiznal. „Ale jsou to pořádní klacci, co? Jak je sakra dokázali zvednout?“

„Dobrá otázka. Některý prý váží dvě stě tun – skoro třikrát víc než většina kvádrů použitých na Velkou pyramidu. Moderní portálový jeřáby, jaký se používají v docích, uzvednou jen asi sto tun.“

Na Hammudiho to žádný zvláštní dojem neudělalo. „Neříkej mi, že tenkrát neměli portálový jeřáby,“ odušil. „Tak pojď, vy-padneme z téhle skládky.“

Prošli jsme východem kolem dvojice turistických policistů spících na židlích. Aerobický tým odešel a televizní štáb balil kamery a reflektory. V prudkém žáru jsme scházeli dolů k parkovišti. Hlouček turistů v bílých slunečních kloboucích se řadil před luxusním autobusem ve snaze vrátit se co nejdříve do jeho vychlazeného nitra. Připadali mi sklíčení. Apaticky na ně dotíralo několik pouličních prodavačů s vycpanými velbloudy a modely pyramid z mastku. V minulých letech by to tu v pátek byla hotová tlačeniště turistů, avšak dnes turistický ruch stagnoval. Situace trvala od posledního teroristického útoku v Luxoru, kdy militanti postříleli a zmrzčili bandu cizinců – mužů, žen a dětí, jejichž jediným zločinem bylo, že se přijeli podívat na starověké trosky. Jaký to byl tehdy debakl, pomyslel jsem si. Cizí tisk nevěděl ani polovinu. Militanti dokonce rozstříleli několik policejních stanic a jen hrstka vojáků měla kuráž střelbu opětovat. Několik zraněných na straně teroristů odkrouhli jejich vlastní muži, aby přestali kvílet, a protiteroristický oddíl nedokázal identifikovat jedinou mrtvolu ani s jistotou říct, že to byli Egypťani. Nemohli jste se turistům divit, že se jim sem nechce, ale pokles příjmů z turistického ruchu zasáhl zemi tvrdě. Samozřejmě se věci pomalu zlepšovaly. Na ulicích bylo víc policistů, a jak se lidem vracela důvěra, přijíždělo víc návštěvníků, ale všichni věděli, že další podobný úder jako luxorské fiasko by obchod poslal k ledu nadobro.

Pod markýzou stánku s nealkoholickými nápoji bylo příjemně. Byli jsme tu jediní zákazníci. Posadili jsme se přímo vedle mrazicího boxu, v němž barman zalovil a přinesl nám dvě láhve Canada Dry tak studené, že tekutina v nich byla skoro zmrzlá. Usrkl jsem limonádu a zalapal po dechu, jak byla ledová. V několika vteřinách se tekutina propracovala k pórům a já byl zalitý potem. Hammudi do sebe hodil polovinu láhve na jeden zátah, říhl si a hřbetem chlupaté ruky si otřel rty. Zapálil si další cleopatru. Já pomalu popíjel a čekal na jeho gambit, ale on se soustředil na cigaretu a mě si nevšímal. Nakonec jsem to vzdal.

„Nepřišel sis sem jen pokecat o starověký historii,“ prohodil jsem.

Udělal kyselý obličej a rysy hladké jako mramor se rozlámaly a znovu se seskládaly.

„Ne, nepřišel. Něco se vyskytlo.“

Málem jsem se udávil. „Já to věděl!“ vyhrkl jsem. „Co to je tentokrát?“

„Něco hodně zajímavýho.“

„Hele, pokud to nemá aspoň jednu oslí nohu, tak mě to nezajímá. Už jsem se nechal zlákat mockrát a tohle je můj volnej den, jasný.“

„Jasný,“ odušil Hammudi a nasadil soucitný tón, na který jsem se naučil dávat si pozor. „Jen jsem si říkal, jestli jsi někdy neslyšel o chlapíkovi jménem Adam Ibram, to je všechno.“

„Myslíš *doktora* Adama Ibrama, toho americko-egyptskýho in-toše, který pracoval pro NASA? Jasně že jsem o něm slyšel. Onehdy jsem četl v novinách, že sem přijel na návštěvu.“

„Jo, na poslední návštěvu. Nějací kretění ho dneska ráno odpráskli v bufetu na Chanu al-Chalili.“

Přestal jsem pít. „To se Amíkům nebude líbit. Nebyl Ibram ve Státech velký zvíře?“

„Správně. Narodil se v Egyptě, ale vyrostl a vystudoval v USA. Stal se z něj opravdu velkej hlavoun. Dokonce poradce americkýho prezidenta v otázkách životního prostředí a skoro ve všem ostatním. Řekni si, dělal do všeho. Jakmile se našlo tělo, americkéj velvyslanec začal do našeho ministra vnitra hustit, že má vyšetřování víst jeho FBI. Ministr souhlasil, ale za podmínky, že všechno bude řídit vyšší egyptský detektiv. Jeho Excellence si pravděpodobně myslela, že to bude jenom další chlápek na papírování, ale ministr mi sdělil, že chce někoho, kdo na první místo klade egyptský zájmy, a přirozeně měl na mysli moji maličkost. Vlastně mi to polichotilo. Víš, jak mám Amíky rád.“

Tentokrát jsem se zasmál nahlas. Hammudi dobře věděl, že jsem výsledkem krátkého tanečku mezi mou egyptskou matkou a americkým otcem, který mě jako kluka opustil. Vyrůstal jsem v tvrdých podmínkách v uličkách asuánských bazarů. Teď už mi to bylo šumafuk, ale hádal jsem, že si to plukovník přidal na seznam hříchů, který na Amíky celá léta sestavoval. Byl vyhlášený svým vlastenectvím a nechutí k cizímu zasahování do egyptských záležitostí. To byl jeden z důvodů, proč ho tak dlouho snášeli i přes jeho pozoruhodnou a téměř jedinečnou neschopnost lézt nadřizeným do zadku.

„Proč já?“ zeptal jsem se. „Co se stalo s tvým pobočníkem?“

Hammudi se na mě podíval s hraným rozhořčením. „Víš, že

v oddíle nemůžu věřit nikomu jinýmu,“ zabručel. „Vzpomínáš na podloudníky? Pořád si myslím, že je varoval někdo z týmu. Ty jsi jedinej, kdo mi zůstal.“

Pomyslel jsem si, že je to smutné přiznání pro někoho, kdo skoro celý život strávil v řadách policie, ale byla to nejspíš pravda. Hammudi byl členem opovrhované koptské menšiny a musel se nahoru propracovat čistě jen svými schopnostmi a oddaností službě. Každý jiný důstojník tak dobrý jako on už by byl dávno generálem, ale on byl za prvé Kopt a za druhé *Sa'idí* – jižan – a navrch k tomu všemu ho před několika lety vyšetřovali kvůli jakémusi podvratnému vůdci, kterého údajně nechal uniknout. Náhodou jsem věděl, že to obvinění je pravdivé, ale pochyboval jsem, že to ví ještě někdo jiný u policie. Hammudi držel jazyk za zuby a nakonec se nenašly žádné důkazy. V každém případě byl plukovník příliš dobrý operativec, příliš zřejmě oddaný vlasti a příliš úspěšný v tom, co dělal, aby ho jen tak vykopli.

„Co když mě FBI nebude chtít?“ zeptal jsem se.

„Vykašli se na ně, Sammy. Jejich oficiální pověření zní ‚pomáhat‘ místní policii v případech týkajících se amerického majetku, zájmů a občanů, to je všechno.“

„Jo, ale ti chlápci jsou individualisti. Mokrát zatkli podezřelýho v cizí zemi i bez souhlasu vlády.“

„Já vím. A šéf FBI už náhodou v tomhle případě jmenoval detektiva.“

„Kurva.“

„Jo. Kurva. Proto tam chci hned zajet, než FBI pošlape všechny důkazy, který by mohly k něčemu být. Musíme zajistit, že zjistíme pravdu, i kdybychom si ji museli nechat pro sebe.“

Otočil jsem si čapku a pochybovačně se pod ní poškrábal. Věděl jsem, že nemůžu odmítnout. Kdybych byl kterýkoliv jiný důstojník z týmu, Hammudi by mi prostě přikázal vyrazit okamžitě do ulic, a bylo by to vyřízené. My dva jsme však měli zvláštní vztah. Od chvíle, co jsem dokončil policejní školu, se Hammudi jmenoval mým andělem strážným – byl něco jako otec-zpovědník a záloha v jednom. Naučil mě o práci detektiva víc než všichni instruktoři při výcviku dohromady. Nikdy jsem nepřestal žasnout nad tím, jaké informace měl pod palcem – jeho zdroje nejen v podsvětí, ale i mezi vysokými šaržemi mě nejednou dostaly z pořádné šlamastyky. Usoudil jsem, že si mě vybral za jakéhosi

osobního nástupce – téměř za syna, jehož nikdy neměl. Vždycky tvrdil, že nemá čas se oženit a mít děti, nicméně ženám připadal přitažlivý a já neustále žasl, jak snadno nacházel ochotné partnerky.

Tázavě se na mě podíval. „Tak co?“ prohodil a podíval se na hodinky.

Dopil jsem limonádu. „Dobře,“ řekl jsem. „*Jalla binna*.“

„Hodný kluk,“ opáčil a dopil sodovku. „Vynahradím ti to.“

„Nevynahradíš. Nikdy jsi mi nic nevynahradil.“

Vstal jsem a prohrábl si vlasy. Dávno jsem se měl nechat ostříhat a na bradě jsem měl třídenní strniště. Kromě kožené bundy a baseballové čapky jsem měl černou teplákovou bundu, džíny tak staré, že mohly klidně pocházet z doby kamenné, a jen o málo mladší tenisky.

Hammudi si mě minutu prohlížel a zasmál se. „Neboj se, že nejsi oblečený na večeri,“ prohlásil. „Nakonec je to jenom FBI.“

Přiloudali jsme se k Hammudimu neoznačenému mercedesu, špatně zaparkovanému u chodníku. Naštěstí plukovník nezapomněl položit pod čelní sklo kartonové stínítko a sedadla byla dosud chladná. Když jsem se usadil a zacvakl bezpečnostní pás, Hammudi vyjel na ulici a velikýma rukama svíral volant, jako by ho chtěl urvat. Doprava byla řídká. Z mostu Al-Malik Salem vypadal Nil modře a klidně – dost chladně, abyste se do něj chtěli potopit – a když jsme byli nad ním, vzhlédl jsem a spatřil stříbrný tvar odpadající od slunce. Najednou jsem poznal volavku popelavou a fascinovaně jsem ji sledoval, když zakroužila na teplých proudech a slunce jí kolem hlavy s chocholkou vytvářelo svatozář, jako by jí hořela. Jako malý kluk na jihu jsem ze břehu celé hodiny pozoroval volavky. Nesmírně se mi líbilo, jak mají krk prohnutý do téměř dokonalého „S“, jak opovržlivě mávají křídly, když se k nim přiblížíte, jak stojí v mělčinách téměř jako sochy a neznatelně posunují nohu dopředu, až nakonec bleskurychle švihnou ostrým zobákem, jako by to byl sekáček na led, a zvednou ho s nabodnutou rybou lesknoucí se ve slunci. Nyní jsem z ptáka nespouštěl oči. Jeho roztažená křídla zachytila plamen, jako by to byl okřídlený sluneční kotouč, jaký najdete na téměř všech staroegyptských nápisech. V hlavě mi nečekaně vytanula jedna

věta. Zamumlal jsem: „*I vzlétl jsem jako fénix s nadějí na život věčný.*“

„Cože?“ zeptal se Hammudi, ale já jen pokrčil rameny a nerozváděl jsem to. Byl už na mé iracionální výbuchy zvyklý. Před námi jsem uviděl dopravního policistu se špinavě bílou páskou na čepici, pískajícího a malátně mávajícího rukama. Když jsem se ohlédl, volavka nebyla nikde v dohledu, a už jsem si ani nebyl jistý, jestli jsem si ji náhodou nepředstavoval.

Zbytek cesty jsem absolvoval v jakémisi omámení. Jeli jsme podél římského akvaduktu, objeli strohé, zaprášené homole Mukattamu, na nichž stojí citadela Muhammada Alího se sbírkou cimbuří, cibulovitých střech a věží, přímo jako z Disneyho *Aladina*. V ulicích bylo plno lidí, celé rodinky, někteří posedávali na nárožích a cpali se přímo z novinového papíru. Gíza byla skoro opuštěná, ale půlka Káhiry zřejmě trávila volný den ve staré pevnosti. Vzpomínal jsem se, teprve když jsme dorazili k dvojici mešit ar-Rifáího a sultána Hasana, zdvihajících se z bludiště ulic jako ledovce, a začal uvažovat normálně. „Kdy k té nehodě došlo?“ zeptal jsem se.

„Tělo našli v devět třicet,“ odpověděl Hammudi, „v zadní místnosti restaurace a kavárny. Uprostřed čela mělo ránu po kulce a další v hrudi a nohou. Podle očitých svědků to udělali tři muži, přičemž to na vlastní oči viděl jen číšník, kterež náhodou vycházel ze záchodu. Taky to schytl, ale přežil. Detektiv v civilu od národní bezpečnosti se vmísil do davu a prohledal Ibramovi kapsy. Našel americkéj pas, peněženku a kreditní karty.“

„Motivem teda nebyla krádež?“

Hammudi si mlčky hryzl rty. „Kdo ví?“ utrousil nakonec. „Pachatelé byli pochopitelně rozrušení.“

„Poznal je někdo?“

„Ne, měli přes obličej *šamagy* a podle několika svědků prý měli automatické pistole.“

„To vypadá na práci teroristů.“

„Pšššt!“ sykl Hammudi a rychle se na mě podíval. „Cokoliv uděláš, neříkej to hrozné slovo na ‚T‘. Chceš, aby ministra ranila mrtvice při pomyšlení na ty tisíce dolarů od zděšených turistů, co se nepohrnou do ekonomiky? Tohle je čistě vyšetřování SID s pomocí našich přátel. Protiteroristický oddíl ani nebyl uvědoměn.“

Soustředil jsem se na cestu a neříkal nic, ale věděl jsem, že v tom musí být víc, než dává znát. Pracoval jsem s ním už dost dlouho, abych věděl, že nejel až do Gízy, aby mě nechal vyšetřovat obyčejnou vraždu.

KAPITOLA 2

Na Midan Husejn před Sajjidná al-Husejna vztyčila policie barikádu ze žlutočerně pruhovaných zátarasů, aby zastavila turisty a zvědavce, a před ní stál na stráží oddíl černokabátníků s rudými páskami na prsou, vyzbrojených brokovnicemi a kalašnikovy. Náměstí bylo slavné jako jeden ze vstupů na bazar Chan al-Chalili, rozlezlé bludiště krámků a řemeslnických dílen, jež bývalo ve středověku srdcem opevněného města. Jméno bazar získal podle Čarkase al-Chaliliho – prince ze 14. století, jenž zbudoval obrovský chán či karavanseráj, aby sem mohli zalézt perští kupci a prodávat zboží dopravované karavanami velbloudů až z Indie a Číny. Muselo to být úžasné místo – Hilton své doby, a parádní. Obchodníci se ubytovávali v pokojích nahoře a velbloudi byli ustájeni na nádvoří dole. Vzácné zboží – drahé kameny, perly, voňavky, porcelán, koberce, bavlněné látky, koření a hedvábí – bylo v bezpečí uloženo v maličkých skladištích zabudovaných do zdí v přízemí. Nádvoří chánu sloužilo zároveň jako rušná tržnice, kde si kupci stavěli stánky a smlouvali s klienty nad mátovým čajem. Nakonec se obchod rozlezl i mimo zdi, které se rozrostly do změti křivolakých, tmavých uliček, kde bylo možné koupit či prodat cokoliv. Než Egypt v 16. století úspěšně převzali Turci, stal se Chan al-Chalili jedním z nejdůležitějších obchodních středisek celého Středního východu.

Mladý poručík v čisté černé plátěné uniformě a kanadách mercedes zastavil a položil si prst na dlaň, jak posunkem žádal o identifikaci. Zatímco si prohlížel naše průkazy, přelétl jsem pohledem malý dav shromážděný venku. Z dodávek už vykládaly výstroj dva televizní týmy, jeden od egyptské státní televize, druhý od CNN. Mezi lidmi se protlačil místní reportér a strčil nám baňatý mikrofon přímo do otevřeného okýnka. „Je ta vražda opravdu dílo teroristů, pane?“ vyptával se.

„Bez komentáře,“ zavrčel Hammudi a vytrhl legitimace poručíkovi, který řízně zasalutoval. Auto vjelo na náměstí.

Midan Husejn je náměstí pojmenované po mešitě z 19. století, jejíž vážné kamenné zdi zabíraly celou severovýchodní stranu. Na severozápadním okraji se táhne řada čajoven a hospůdek, sahající až k rohu slavné ulice al-Muskí, jejíž stinný tunel se otevírá do hlubin samotného Chanu. Kolem ocelového zábradlí, zbytečně chránícího několik metrů sluncem spálených keřů a suché trávy uprostřed náměstí, parkovaly policejní vozy a neoznačené minibusy. Obvykle bylo náměstí plné turistů, nakupujících, cídičů bot, žebráků a dryáčníků, což je stav trvající celá staletí. Dnes tu však apaticky postávaly jen hloučky přísně se tvářících mužů a několika žen ve střízlivých oblecích a černých uniformách, jako by čekaly, až jim někdo řekne, co mají dělat. Když jsem zavíral dveře auta, zasáhlo mě vedro jako rána kladivem. Bylo těsně po poledni. Tělo našli o půl desáté, takže se kolečka roztočila docela rychle. Tohle udělají Amíci. Kavárna, kde Ibrama zastřelili, byla snadno k rozeznání – celé místo bylo obklopené žlutou páskou nataženou na stojanech – usoudil jsem, že to bude americká páska, protože tvořila obdélník s téměř dokonalými pravými úhly. Podnik se jmenoval Gahwat az-Zahra – Květinová kavárna – a od ostatních v řadě se lišil jen tím, že měl vepředu ceduli veřejného telefonu s nápisy v angličtině a arabštině ve znění *Odsud můžete telefonovat*. Na ulici stály holé stolky pro milovníky čaje a kávy a uvnitř byly stoly s kostkovanými ubrusy pro zákazníky, kteří sem přicházeli na jídlo. Jak jsme se blížili, oddělil se od hloučku kapitán v černé uniformě a zasalutoval Hammudimu.

„Dobré odpoledne, plukovníku,“ pozdravil. „Jsem rád, že na tom děláte vy.“

„Co se děje?“ zeptal se Hammudi.

„Převzali to Američani, pane,“ hlásil kapitán. „Nepustí naše hochy za pásku.“ Ukázal na vysokého, mohutného Američana s drsnými rysy a brýlemi, jenž stál na kraji zátarasu a držel psací podložku a pero.

„Podíváme se na to,“ zavrčel Hammudi. Nasadil svůj nejbojovnější výraz a zamířil přímo k muži od FBI. Vydal jsem se za ním. „Co má znamenat, že nepustíte moje muže na místo činu?“ dožadoval se velmi slušnou angličtinou. Američan se na něj jen ospale zakřenil. Byl skoro stejně vysoký jako plukovník a přes propoce-

nou bílou košili měl černé ramenní pouzdro s pistolí. Na opasku mu visela těžká vysílačka a na kapse košile měl visačku s nápisem „zvláštní agent Craig, FBI“.

„Pardon,“ opáčil chraplavým hlasem, jako kdyby jedl šmirgl-papír. „Nic nenadělám, kámo. Legátovy rozkazy. Za drát může jedině FBI, dokud nedorazí vrchní vyšetřující důstojník.“

„Já *jsem* vrchní vyšetřující důstojník,“ sdělil mu Hammudi a zvedl průkaz s nápisem v angličtině i arabštině. „Jsem plukovník, takže mě můžete oslovovat pane.“

Craig se podíval na legitimaci, ale stále váhal. „Dobře... *pane*,“ prohlásil, „vaše jméno je na seznamu.“ Podíval se na mě a všiml si předpotopních džínů a tenisek. „Ale kdo je tohle?“ zeptal se. „Je to polda?“

„Tohle je poručík Sammy Rašíd z SID,“ oznámil mu Hammudi, „detektiv vyšetřující případ.“

Natáhl jsem ruku s průkazem, ale agent FBI přelétl pohledem seznam a zavrtěl hlavou. „Pardon. Legát povolil jen jednoho místního důstojníka. Vaše jméno není na seznamu. Nemůžu vás pustit dál.“

Hammudi na něj upřel zuřivý pohled. „Dobře, zvláštní agente Craigu nebo jak si to říkáte. Tohle je Káhira, ne Chicago, a případ vedu já. Ukázal jsem vám svůj průkaz. Máte přesně deset vteřin, abyste ustoupil a nechal nás oba projít za ten váš zatracený ‚drát‘, jinak – vidíte ty muže támhle?“ Pootočil se a ukázal na četu černokabátníků u zátarasu. „Rozkážu jim, ať sem přijdou, rozeberou tu vaši pásku a použijí ji jako toaletní papír. A můžete legátovi vysvětlit *tohle*. Nezapomínejte, že jste v této zemi hosty, a věřte mi, ti muži udělají, co jim řeknu.“

Musel jsem obdivovat Craigovu chladnokrevnost. „Pane,“ řekl, „musím vám sdělit, že tu máme na ochranu taktickou jednotku. Právě teď na vás míří silné dalekohledy. Kdokoliv, kdo ohrozí americký personál či majetek, bude zastřelen.“

Hammudi nehnul brvou. „V tom případě,“ odtušil, „spácháte útok na síly spřátelené vlády v jejich vlastní zemi. Prezidenta Clintona to dozajista potěší. Já sem přesto pošlu své muže a vy přesto máte těch deset vteřin.“

Velký Američan poprvé ztratil klid. Pomalu kroutil hlavou, jako kdyby jednal s nerozumnými divochy. „Fajn,“ štěkl nakonec, zvedl vysílačku a stiskl tlačítko „vysílání“. „Zdravím, pane,“ za-

chraptěl, „tady je Craig.“ Zajímalo by mě, proč Američané vzděky křičí. S takovým hlasem rádio vůbec nepotřeboval. „Pane,“ pokračoval, „je tady chlápek, kterej tvrdí, že je šéf – plukovník ehm... Hammudi. Je na seznamu a jeho průkaz sedí. Ale má s sebou takovýho cucáckýho parťáka, prej že je to vyšetřující detektiv. Má průkaz, ale není na seznamu. Řekl jsem mu, že nesmí za drát, ale vypadá to, že se chystá průšvih, a jsou tu televizní kamery.“

Pustil tlačítko „vysílání“ a přidržel si vysílačku u ucha. Slyšel jsem jen tichý, praskavý hlas. Nakonec Craig řekl, že rozumí, a vrátil vysílačku do pouzdra. „Legát je vevnitř s technikama a fotografama,“ sdělil nám. „Můžete jít dál, ale musím vás oba požádat, abyste se zapsali.“

Podepsali jsme se na papír na podložce a agent ustoupil stranou. Sehnuli jsme se pod žlutou páskou a já se zeptal, co je vlastně zač ten legát.

„Rezident FBI v Káhiře,“ vysvětloval mi Hammudi. „Je to jedno z těch úhledných slov, která si Amíci vymýšlejí, protože moc spěchají na to, aby řekli ‚legal attache‘. Legát je skvělý džob, jaký dostávají důstojníci FBI, kteří se nějak osvědčili – tenhle se jmenuje Marvin. Býval zástupce ředitele FBI pro zvláštní operace.“

Kývl jsem a rozhlížel se po čajovně. Zvenku vypadala malá a klaustrofobická, ale uvnitř byla kupodivu dost hluboká a očiividně starší, než byste hádali podle fasády. Strop byl vysoký, protkaný klenutými maurskými oblouky s namalovanými černými a červenými pruhy. Za stoly byl dřevěný bar s vyřezanými egyptskými symboly – anchy, vedžaty, sokoly a kobrami. Následoval jsem Hammudiho otevřenými dveřmi do zadní místnosti, kde se kolem těla shlukli muži od FBI v oblecích a bílých laboratorních pláštích.

Doktor Adam Ibram ležel na podlaze a upíral na strop vytřeštěné oči, částečně zalepené sraženou krví. Krev se mu vsákla do košile i tmavého obleku, až se z nich stala téměř pevná masa. Krev byla hojně nacákaná na podlaze i stěnách. Uprostřed čela měl Ibram díru a další, menší rány měl po celém hrudníku, břiše a stehnech. Jedna jeho bota se válela v rohu. Ve vzduchu se vznášel odporný pach řezničiny – všude bzučely mouchy – a já měl co dělat, abych nepřišel o snídani. Už jsem mrtvá těla viděl, ale nikdy

jsem si na ně nezvykl tak jako Hammudi, který se tvářil asi stejně ustaraně jako člověk, jenž v řeznictví zvažuje kvalitu roštěnek. Vedle těla se houpal telefon visící z automatu na mince a na druhém konci místnosti jsem uviděl otevřené dveře na turecký záchodek. Několik kroků za toaletou byl vstupní oblouk se závěsem ze silného sukna a za ním se pomalu otáčel větrák, umístěný do výklenku v hlavní zdi.

„Už víme, proč si Ibram vybral tuhle čajovnu, a ne jinou,“ poznamenal jsem.

„Myslíš, že si chtěl odskočit?“ zakřenil se Hammudi.

Usmál jsem se. Plukovníkův černý humor působil možná nevhodně, ale já si už dávno uvědomil, že je to jeho obranný mechanismus. Když jste v přítomnosti smrti příliš vážní, může vás ta hrůza zničit.

„Ne, myslím, že si chtěl zavolat. Tohle je jediný podnik na ulici, kde mají veřejnej telefon. Venku je velká cedule. Ibram se chtěl s někým naléhavě spojit a ten telefonickéj hovor ho stál život.“

Při zvuku našich hlasů jeden z agentů vzhlédl. Byl vysoký – přinejmenším vyšší než já – a svalnatý, měl gymnastický hrudník a masité paže a nohy. Obličej měl složený z vrásek, které jako by mu tam vyřezali nožem, a vlasy jako stříbrnou rohožku. Oči měl hluboko posazené a opatrné a koutky úst svěšené, takže vyvolával dojem, že umí být pořádný parchant.

„Plukovník Hammudi?“ zeptal se a napřáhl ruku. Přízvuk měl krátký, možná z Nové Anglie. „Jsem Thomas Marvin, legát zdejšího velvyslanectví USA. Vedu oddíl FBI. Jsem rád, že vás tu máme.“

Usmál se rty, ale oči měl pořád studené jako permafrost a s Hammudim mluvil, jako by to byl nějaký zelenáč. Mne si blahosklonně prohlédl, a já si uvědomil, že moje odrbaná bunda a džíny se těžko vyrovnají jeho lehkému obleku od Armaniho. „Kdo je tohle?“ chtěl vědět.

„Poručík Rašíd, můj vyšetřující detektiv,“ opáčil Hammudi.

Marvin upřel pronikavý pohled na moje prehistorické tenisky. „My tu už máme vyšetřujícího detektiva.“

„Ne místního,“ namítl Hammudi.

Marvin se ošklivě zamračil. „Tenhle případ vyšetřuje FBI. Můj velvyslanec a váš ministr se dohodli, že tu bude jen jeden místní důstojník – vyšší detektiv, který bude fungovat jako styčný dů-

stojník. To jste vy, plukovníku.“ Vrhl po mně pohled ostrý jako cepín. „A se vši úctou, tohle je práce pro zkušené profesionály.“

„Nevěřím na schválené zprávy,“ podotkl Hammudi, „pokud jste čekal tohle. Podle mých rozkazů tento případ vedu já. A můžu si jmenovat, koho budu chtít.“

„Budu si o tom muset promluvit s velvyslancem.“

Nevšimal jsem si jejich dohadování a klekl si k tělu. Rány na končetinách a trupu tvořily vzorec a velikost a barva vstřelů mi prozradily, že rány byly vypáleny z několika metrů, nejspíš ode dveří. A byly také vystřeleny z automatických zbraní, protože rány postupovaly od hrudníku přes břicho k nohám, a všechny automatické zbraně mají sklon táhnout dolů. Rána v hlavě však byla jiná. Kůže kolem vstřelu byla zčernalá od prachu, což ukazovalo na tvrdý kontakt – hlaveň byla opřena o čelo. Nazvedl jsem bezvládnou ruku. Na dotek byla studená, a když jsem ji držel v prstech, najednou mi to trhlo smysly. Zavržela mě kůže – jasně znamená, že ztrácím kontrolu – a rozbušilo se mi srdce. Jako by se v látce vesmíru otevřela trhлина a já propadl dovnitř, sklouzl jsem přes okraj temnoty. Zoufale jsem s tím bojoval, ale bylo to příliš silné. Zachvátila mě nevolnost. Hluk kolem utichl a místnost se rozostřila, až jsem visel v prázdnotě, kde jediným zvukem bylo strašidelné skučení pouštního větru. Okamžitě mi před očima začaly vyskakovat výjevy – lehce rozostřené obrazy sfingy, souhvězdí, mezi nimiž jasně plál Oriónův pás, pak nad pouští vycházelo slunce jako obrovský oranžový balón. Spatřil jsem rozlehlou podzemní stavbu plnou mohutných sloupů připomínajících obří stromy a ženu s hlavou lvice. Viděl jsem doktora Adama Ibrama – utíkal bludištěm tmavých uliček, jeho tvář se vynořila do světla a ve stínech číhal muž v černém obleku. Zahlédl jsem vysokou ženu v beduínských šatech a zahaleným obličejem a Ibrama trhajícího cosi s pomocí tupého nože. Naposledy se objevil podivný stínový tvor s trčícími, pavoukovitými končetinami, je muž v temnotě plály oči jako reflektory. Začal jsem se neovladatelně třást. Někdo – musel to být Hammudi – se mnou náhle prudce zacloumal a já otevřel oči. Skutečný čas se přihrnul zpátky. Věděl jsem, že uběhlo jen pár vteřin, ale v té době jsem byl úplně mimo a nyní jsem děkoval své šťastné hvězdě, že je tu Hammudi a může mě krýt, jako to udělal už mnohokrát předtím. Vstal jsem, vydechl si, zatřepal hlavou a rychle mrkal, abych se vzpamatoval.

Marvin na mě kulil oči. „Máte záchvat?“ vyptával se.

„Ne,“ odpověděl jsem, lapaje po dechu. „Jen se mi trochu motá hlava.“ Odmlčel jsem se a zhluboka se nadechoval. Marvin se vyčítavě podíval na Hammudiho.

„Jak jsem říkal,“ zavrčel, „tohle je práce pro zkušený profesionály. On ještě nikdy neviděl mrtvolu nebo co?“

„Poručík Rašíd je jeden z nejlepších detektivů v oddíle,“ prohlásil Hammudi.

Marvin hvízdal. „Ježiš,“ vyhrkl, „a jací jsou ti ostatní?“

„Nevidím tu žádný kulky nebo nábojnice,“ podotkl jsem a jeho si nevšímal. Jen jsem se snažil, aby se mi netřásl hlas. „Takže jste je zřejmě posbírali. Pachatelé museli vystřelit nejmíň třicet ran.“

„Vy máte být detektivní hvězda,“ ucedil Marvin mrzutě, „tak si to vyřešte sám.“

„To jsem udělal,“ ujistil jsem ho a zhluboka dýchal nosem. „Ibrama pronásledovali tři střelci. Přiběhl sem, aby někomu zavolal o pomoc. Nejmíň dva ho střelili zblízka, když stál u telefonu. První kulky nejspíš vypálili z automatických zbraní, ale poslední – ta do hlavy – byla vystřelená z pistole z bezprostřední blízkosti. Pouliční lupiči? Těžko. Ti by nikoho nehonili po ulicích plných lidí za denního světla, ani se *šamagy* přes obličej ne. Lupiči pracují v noci. Víme, že ho neokradli, a je *možný*, že byli vyrušení, ale proč by se namáhali s tou střelou do hlavy? Nemohl je identifikovat. Zůstává nám, pane legáte, předem připravená a naplánovaná vražda prvního stupně – nájemný zabití ve stylu mafie nebo teroristickéj džob. To ale, myslím, už víte.“

Hammudi po mně vrhl ustaraný pohled a Marvin zíral nejdřív na něj a pak na mě. „Já jenom vím, že je Ibram mrtvý,“ řekl, „a že tahle vražda oficiálně není politická.“ Vytáhl z kapsy malý mobil. „Volám velvyslanci hned teď.“

Hammudi mu jemně položil svou velkou tlapu na ruku. „Podívejte,“ začal svým nejdiplomatičtější hlasem, „jestli máme spolupracovat, pane Marvine, tak bychom měli... jak to říkáte? *Hrát na rovinu*. Víme, že Ibram byl ve Státech velké zvíře. Nemůžeme vyloučit politický motiv. Důležité je, aby všechno, co objevíme, zůstalo utajené. Myslím, že žádná z našich vlád netouží po nevhodné publicitě, ale musíme zjistit, o co tu doopravdy jde.“

Marvin si nás zamyšleně prohlížel a nakonec vrátil mobil do kapsy. „Dobře,“ řekl, „prozatím to vezmu. Ale jestli se k tisku

dostane jen šeptnutí, budete si přát, aby vám Bůh zabránil strkat do toho nos.“ Vzdychl si a zakroutil hlavou. „Tohle je příšerný průšvih. Ibram sem přijel kvůli schůzi vašeho výboru pro Gízské milénium.“

„Aha, ano,“ přidal jsem se, „výbor plánuje na konec století obrovský spektakl u pyramid. Velkou operu od Jean-Michela Jarreho, kterou má přenášet televize do celého světa, s tisícovkou zpěváků a hudebníků. Zúčastní se dokonce i prezident. Mají přijít stovky tisíc návštěvníků. Lety a hotely jsou už teď plně obsazené a vláda doufá, že tím zároveň oživí turistický průmysl.“

„Správně. Závisí na tom nejedna kariéra – a mega infuze peněz ze Států. Proto ve výboru seděl americký občan jako Ibram.“

„Militanti už mluví o tom, že celé oslavy zarazí,“ dodal Hammudi. „Silvestr připadá na ramadán, takže fundamentalisty netěší představa spousty ze řetězů utržených cizinců popíjejících šampaňské. Zabezpečení bude hotová noční můra.“

„Přesně,“ dodal Marvin. „Jestli k tomu dojde, největší party století by se mohla změnit v největší bezpečnostní fiasko tisíciletí – něco, nad čím budou skupiny rozšiřující nenávist jásat *příštích* tisíc let.“

Skupiny rozšiřující nenávist, pomyslel jsem si, tak takhle jim říkají dneska. Pravda to byla jen zčásti. Já měl vždycky dojem, že největším motivem militantů je strach. K smrti se bojí vesmíru, který nedokážou ovládat či pochopit, a tak si vymysleli sadu falešných jistot, které se drží jako tonoucí stébla. A jsou připravení zabít každého, o kom si myslí, že jim to stéblo chce vzít. Možná jsou ale nenávist a strach jen dvě různá slova pro totéž.

„Myslíte, že s tím Ibramova vražda souvisí?“ zeptal jsem se.

„Byl členem výboru,“ odušil Marvin. „A teď je mrtvý. Mohl by to být zahajovací tah.“

„A co ten číšník?“ ozval se Hammudi. Marvin ukázal na obrys mohutného lidského těla u dveří na záchod, obtažený žlutou křídou. „Velký chlap,“ okomentoval to Hammudi.

„Pavarottiho dvojník,“ zabručel Marvin. „Musel vážit aspoň sto padesát kilo, ale nalezato. Zásah do stehén. Když se sem vaši muži dostali, byl mimo, ale podařilo se jim zastavit krvácení. Je v nemocnici naší ambasády v Garden City. Jmenuje se Fauzí Šukrí.“

Fauzí Šukrí, opakoval jsem si v duchu. Znělo mi v hlavě jako siréna, ale když jsem se pokoušel poslouchat, ztratilo se to. Mar-